

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

A disznóláb is elsülhet.

Ezelőtt körülbelül majd száz esztendővel, volt tekintetes nemes Biharmegyének egy derék, becsületes főszolgabírója. Vidám lelkéről, azaz elmés élceiről és mindenkor jól sikerült talpraesett tréfáiról ösmerték öt messze földön, de különösen Bihar és Szabolcs vármegyékben legjobban.

Abban az időben még, mikor az aristocratia fényes pontján állott, nagyon meg volt szabva mindenféle caliberü embernek a maga köre, ki volt mérve mindenkinek a maga hatás és terjesztedhetési circulusa, tudta respectálni az esküdt a főszolgabíró, a főszolgabíró remegett a viczispán előtt, ki azon időben ám nagy úr volt, főkép midőn olyas Bihar és Szabolcs-féle megyéknek lehetett viczispánja.

Vala pedig abban az időben szintén ugyan e tettes nemes vármegyének hatalmas viczispánja tettes ns. X. úr, olyan hajdan quondam Girgáziából vagy Armeniából származott magyar nemes ember, ki jobban el birta volna a kordován sortirozás mesterségét vinni, mint egy tek. nemes vármegye ügyeinek rendezését, de a ki mivel jó renomében állott az illető helyeken, állt vala e réven nagy hatalommal széles Bihar vármegyének az ő élén. Hanem megvala azon jó és ártatlan effectusa az ő hatalmaskodásának is, mint más hujus materiae halandónak, hogy csak szájjal gyakorlálta az auctoritást, melyet aztán háta mögé gyönyörűségeesen kikaczagott mindenki.

A nemes megye minorum gentium regulato- rainak sem kellett egyéb, mint egy ilyes tettes nemes X-féle portéka, hogy neki zúduljon a rendtelenség, a közügyek hanyag kezelése stb. — azért is tett aztán mindenki úgy, a mint neki tetszett, a viczispántól kezdve az utolsó esküdtig; hanem persze e szép rend nem soká tarthatott, mert egymást érte *omnan felülről* a sok admonitio, fiscalis actio etc., és még is végre ez se sokat használt. Megsokalták azonban már *oda fenn* a dolgot; s imhol egyszer nem sok idő mulva Nagy-Várad-felé négylovas hintó gördült az országuton, hagyván maga után oly haragos porfelleget, mintha legalább egy svadrony vasasnémet rukkolna nagy sebességgel. — Mentés huszár ült a bakon nagy kakastollas forgós csáková a fején, mellette czifra inas, a lovakat meg-

nyeregből hajtá a forspontos. Benn a hintóban meg hatalmas kis uri ember ült, a királyi comisárius, kurtára nyirt bajuszszaal, fülig érő gal-léru, castorprémü zsinoros kabátban. Egyenesen Nagy-Váradra méne be, még pedig a vármegyének házához.

Harmadnapra a tekintetes Karok és Rendek mind be gyülekezének Váradra, mert szigorún hangzó invitáló levél kukucskált a tettes zsinoros menték oldalzebeiből kifelé minden ember-nél fejenként. Volt kétségbeesett sápadt ábrázat, tanakodóknak félenk összecsoportozása, a czopfok csak úgy lebegtek mint ha bajt éreznének, a fringiáknak czifra rezei zöldültek a savanyú kedélyektől, soha sem tetszett a megye házánál ily tikkasztónak a levegő, mint ez alkalommal.

A nagy terem zöld mondiros asztalát hallgató tettes KK. RR. kétségbeesett sora fogá körül, csak felül várakozott még két személyre üresen egy pár kipárnázott magoshátú nagyonnagy karosszék, minden notabilitás szeméi a terem kétfelé nyiló nagy ajtajára valának függesztve s várak a nagy jelenetet, mely annak feltárultával leende bekövetkezendő. A roskadt kedélyek, s lehangolt érzések által kinzottak hosszú során, leg-egykedvűbbnek látszott lenni Y. főszolgabíró. — Ösmert jó humorán semmi körülmény sem változtatván, most is igen fideliter vizsgálta a megszeppent hadat, míg végre megnyíla a terem ajtaja s azon a királyi commissárius ő nagysága lépett ki a viczispány kíséretében. Az általános földet verő complimentirozás valódi czopf-gymnasticát idézett elő, míg ennek is vége lett s kezdődött a székek zörgése, mikre oly félelmesen telepedének le mindnyájan, mint estvének idején a Hortobágy partjára a vak varjúknak hallgató serege.

Nosza már most istenfélő szent hivek, lássuk mi lesz a dologból.

Előadattak okai a nagy tekintélyü személy megjelenésének, elősoroltattak mind azon vétkek, melyek a hivatal szentsége mellözésével vétettek gyakorlatba a tekintetes KK. és RR. által, alig volt vége hossza e nagy lajstromnak, melyen szép renddel állának mind azon visszaélések nemei, melyekből az érdemes KK. és RR.-nek fejenként juthatott valami. S midőn e keserü prae-

lectiónak vége lön, s solenniter admoneáltattak a jövőben lelkismeretesebben megfelelni hivatalos functióiknak, felemelé hangját tettes X. viczispán úr és mondá azon neki veresedett, kakaspujka fajtáju indulatával az ő nagy elkeseredésének: „Én is kikötöm ezúttal szigoruan a tettes KK. és RR-nek, hogy a jövőben jobban viseljék mago

kat, s a malitiosus eljárásoktól álljanak el, mert tudják meg, hogy kezemben van az a hatalom, a melynélfogva ha akarom: erről is pú! arról is pú! amarról is pú!“ értve alatta a katonai hatalom igénybe vehetését — s kezeivel olyas gestulatiót csinált a hosszú sorban ülő KK. és RR. irányába, mint midőn puskával czéloz az ember, — s midőn épen így történetesen neki czélozott Y. főszolgabírónak is, ez ijedten kapta le fejét az asztal mellé. — Hanem bezzeg ekkor a viczispán phlegmája is az ultimattimumig rugott, s a legegésebb kifakadással rivallott a főszolgabíróra, hogy miként merészel ő véle ily tekintélyes helyen scandalumot üzni, s hogy nem retteg haragjától s ennek következményeitől — szóval, nagy indignatióba merült a viczispán úr — s midőn vége lön hatalmas kifakadásainak, felemelkedett ülésébül Y. főszolgabíró, s egész alázatos és tetetett ijedtséggel eképen bátorkodott felelni, miszerint ő távolról sem kívánt scandalumot üzni a tettes viczispán úrral, hanem csak nagyon megijedt, midőn ő reá is czélozott, mert úgymond, még a nagyapjától is hallotta mindig: hogy *a disznóláb is elsül.*

Hol volt, hol nem volt.

(Jelenet egy vigjátékból.)

1-ső Pályabíró. Nézetem szerint a pályázott tragoe-diák között legjobb Attila.

2-ik P. b. Nézetem szerint pedig legjobb a Kendiek.

3-ik P. b. Én a Magyar királynét találok leg-jobbnak.

4-ik P. b. Én pedig Álmost.

5-ik P. b. Én meg egyiket sem.

1-ső P. b. Én a százaranyat Attilának ítélem.

2-ik P. b. Én a Kendieknek.

3-ik P. b. Én a Magyar királynénak.

4-ik P. b. Én Álmosnak.

5-ik P. b. No hát osszák ki valamennyi között.

1-ső P. b. Azt én nem engedem; mert az én vá-lasztottam jó, a többi rossz.

2-ik P. b. Én is azt mondom, hogy az én candida-tusom jeles, a többi rossz.

3-ik P. b. Magam is a mellett állok, hogy mind rossz, csak az érdemes, a kit én mondtam.

4-ik P. b. Azaz, hogy épen csak az általam kitün-tetett jó, a többi rossz.

5-ik P. b. No hát csapják meg mind a négyet.

1-ső P. b. No hát szavazzunk.

Mind. Jó lesz, szavazzunk.

1-ső P. b. Én Attilára szavazok! — Egy!

2-ik P. b. Én Kendiekre szavazok. — Egy!

3-ik P. b. Én a királynéra szavazok. — Egy!

4-ik P. b. Én Álmosra szavazok. — Egy!

5-ik P. b. Én senkire sem szavazok. — Semmi!

1-ső P. b. No — majd holnap összejövünk és foly-tatjuk.

Mind. Jól lesz, folytatjuk!

No erre kíváncsi vagyok!

A leleményes szinigazgató.

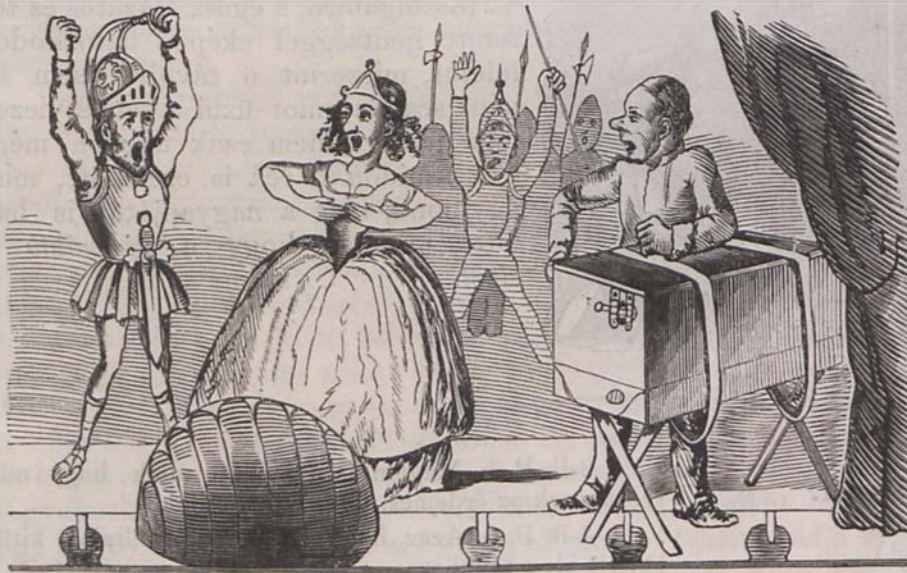
Operáért jajgatott a publikum. Nem húzott már semmi a világon, sem rőfös czédula, sem görög-tüzes tableau — sem Kakambuki herczeg viszontagságai. Mit csináljon az ember? Kénytelen a végsőhöz folyamodni: kénytelen operákat adni elő. Hm. De hogyan? hol a ténor, hol a drámai énekesnő, hol a lyrai énekesnő, hol a bassista? Nem kell zavarba jönni; mind kitelik az a maga foltjából. Egyik ember olyan, mint a másik; hangja van minden embernek; ha erősen fújja, a publikum tapsol: az eddigi első szerelmes lesz a ténor, a primadonna a mezzosoprán; az intrikus a bariton, a a kegyes atya lesz a bassus. Ez meg volna. De hát a kardal? Lesz az is. Van szabólegény és műkedvelő borbély-gyakornok elég, a ki szabad belépti díjért ezt a kis fáradságot felvállalja. De hát a zenekar, hát az ének-mester? Ki a tatár fogja betanítani az operát muzsikus-nak, énekesnek? Nem kell félni, nem kell ide se zenekar, se ének-mester, még is lesz minden. — Hát a rigót hogy tanítják operarészekre? tán hangjegyekből? — A leleményes igazgató megrendelt Pesten egy orgona-csi-

nálónál egy jeles kintornát, Norma énekrészeivel, volt benne trombita is, meg dob és csengetyű, egy szóval complét zenekar. És pompás volt az ötlet. Abban az egy kis ládában benne volt minden muzsikus: nem is hibázott soha a taktusban; aztán utána megtanulta szépen minden lélek a maga énekrészét; persze hogy kótát senki se látott soha; maga az igazgató sem.

És fölségesen ütött ki a kísérlet! Három héttel előre hirdetve volt, hogy ekkor meg ekkor nagy operai előadásul fog színterhozatni Norma, a druidák menyasszonya; az három teleházat csinált egymás után — werkli mellett; akkor már egy kicsit megeleglette a publikum; szeretett volna mást is hallani. Nosza rajta, másnap kihirdetetti az igazgató, hogy második operai előadásul fog színter kerülni ama híres opera: Ördög Robert, vagy a pokolnak eljegyzett menyasszony. Megint recsegésig tele ház lett rá. Hét óraker aztán tisztelettel jelenté az igazgató a tisztelt közönségnek, hogy Alicia kisasszony véletlenül megbetegedvén az ördögöktől való előleges félelmében, a hirdetett opera mai nap nem adathatik, hanem helyette ismét elővételik a közkedvességű Norma. És a jámbor publikum újra meghallgatta Normát kintorna szó mellett.

És ez a manőver még háromszor sikerült egymás után ott helyben: hirdettek hol Prófétát, hol Sevillai borbélyt s énekeltek helyette Normát; a werkli persze nem tudott annál az egynél többet. Mikor aztán a publikumnak már ez sem tetszett, akkor felszedte az igazgató a sátorfát s ment a szomszéd városba, ugyanazt a hadifortélyt próbálva meg a bevehetetlennek hirdetett erszények megostromlására; s a kísérlet mindenütt fényesen sikerült — kintornaszó mellett.

Ime ebből az a tanulság, hogy egy leleményes és ügyes szinigazgató milyen hasznos ember lehet a világon.

Eltévedt a bocskorban.

Egy X-fai jó módu gazda el ment ősszel a v—i vásárra, hogy számos tagból álló családjának a szükség téli ruhákat beszerezze. — Épen akkor kezdett divatba jönni a fedeles bocskor s a jó módu gazda családja minden férfi tagjának ilyet vett. — Haza vitte. — Lett nagy öröm és bámulás, midőn mindenik megkapta a magáét. Különösen egy 18 éves legényke nem tudott betelni a nézésével.

Eljött a vasárnap, midőn az új fedeles bocskort legelőszőr szabad lett felkötni; a suhancz csaknem

megbódult dicsőségében, midőn végre lábán látta a rég-óhajtott fedeles bocskort.

— Jancsi te! — kiált rá az apja, menj ki az istállóba, nézd meg, megették-e már a marhák a szénát s lehet-e itatni?

A gyerek nagyhamar neki indult, azonban a mint megy az istálló felé, szeme akaratlanul a bocskorra téved, nézi, nézi egész gyönyörűséggel, fel sem véve szemét róla, megy — megy mindaddig, míg egyszer bámulva és megrettenve a szomszéd falu végén látja magát.

A tűzmentes tapló.

Egy tréfás gazdaember él Szegeden, ki nem egyszer nevettei meg a fiatalságot elmés mondataival. Egyszer vasárnapi sétám közben előtalálom őt az utcán, minden áron tüzet akar csiholni a kezében levő aczél és tüzkövel, de alkalmasiut többet öntött a garatra mint kellett és a tüzkő helyett mindig a körmeit találta, miután belátta, hogy igyekezetét nem koronázza óhajtott eredmény, eltette tűzszerszámját és ezen szakkal elkezdett tovább ballagni:

— Átkozott taplója bizonyosan ezt is Manodlitól hozta anyókom.

Közelebb lépek erre hozzá s kérdem tőle:

— Hát atyus, micsoda jó vagy rossz tulajdonsága van annak a Manodli-féle taplónak?

— Régi dolog az öcsém uram — felelt erre öregem, de ha egy kis tüzet ad — elmondom.

Erre szivarom végét dohányához értettem, rágyújtott s így kezdé beszélni a történetet.

— Hát tudja-e öcsém uram azt a nagy tüzet, mikor a sóházak is leégtek; dehogyan tudja, hisz még akkor czuczli lehetett szájába, hát mint mondom, leégtek a sóházak, velök együtt az egész felső város, s a többi közt Manodli szatócs boltja is; én mint más kárán nem örvendő ember tüstént siettem a hely színére, felebarátimnak valamit megmenteni, véletlen éppen Manodli házához jutottam, elkezdjük az izzó parazsat lapátolni a már leégett padlásról, midőn egyszerre valamibe megakad lapátom, vizsgáljuk tüstént, hogy mi lehet az, hát mi volt? két zsák tapló, a zsákok ugyan már leégtek

róla, de a taplónak még csak a haja szála sem perzselődött meg, mint ama három zsidó férfinak, kiket égő kemenczébe vetettek. Ezóta híres a Manodli-tapló tűzmentességéről.

Kényelmes utazás.

Elkérte a komája lovait a csizmadia vásárra Nyitrára; de a koma beteg volt, nem mehetett. Nem tesz semmit, majd elhajtja azokat a lovakat a majszter maga is; okos lovak azok, úgy tudják már az utat, sötétben is eltudnának menni Nyitraig.

Nem is volt velük semmi baja a majszternek; Nyitrán eladta a sarukat mind egy lábíg, s másnap ment vissza az üres ládával szép füttyörészve.

Délután előkapja valami keserves zápor; a majszternek valami jó gondolat jut eszébe; hiszen ott az üres láda, ha annak a tetejét az ember félig felnyitja s a kapcsolcsal kiakasztja, úgy ülhet benne, mint a fedeles hintóban.

Azt cselekvé; s ime gyönyörűen sikerült a hadi csel, oda nem talált be semmi zápor- és jégeső.

Egyszer azonban nagyot zökkenik a szekér, a kapcsolcs kiugrik, a láda teteje lecsapódik s a jámbor férfi meg van fogva a ládában, mint az egér a csapatóban; csak az ostora marad ki belőle.

Ki jönni persze nem lehetett, mert a láda nem volt úgy konstruálva, hogy belőlről is ki lehessen nyitni, már csak benn kellett hát maradnia türelmesen; onnan igazgatta aztán a lovakat: gyi te! hú te! Azt tudta, hogy az utat el nem tévesztik, sem árokba nem fordítják, csak attól tartott, hogy ha észreveszik, hogy ő fogva van, majd megállnak s kipihenik magukat kedvükre.

A jámbor állatok azonban szépen hazavitték a szekeret s rendén beállítottak gazdájuk udvarára, ottan szabadították aztán ki a majsztert a csodára összegyűlt cselédek kényelmes coupéjából; mikor elkezdett dörömbözni a ládában.

Conjecturalis politika példányai.

IV.

(K. M.) Jelen mozgalmas időkben, midőn minden hírlapnak szabadságában, sőt kötelességében áll uj meg uj combinatiókkal boldogítani olvasóit, úgy hiszszük, nem lesz helytelen kérdés tőlünk azon igen könnyen előfordulható s végtelen horderejű eventualitás megvitatása, mely támadni fog akkor, ha egyszer egy üstökös olyan közel talál jönni a földhöz, hogy erős vonzerejénél fogva egyet rántván rajta, a föld sarkai egyszerre az aequator alá esnek, s a jövődő polusok viszont a ráktérítő környékén lelnek megállapodást.

Valóban igen csodáljuk, hogy a nagy békekötéskor ez a pont elkerülte diplomataink messze kiható figyelmét, ha ugyan *el került!* és e kérdésnek hallgatással való mellőztetése nem ismét Oroszország előreszámitó politikájának számítható be vészes eredményeül.

Ugyanis ki nyerne legtöbbet hasonló eventualitás által? Kétségtelenül Oroszország.

Vegyük csak például kezünkbe a földtekét s igyekezzünk megérteni a kérdést. Olyan világos ez, mint akármelyik a napirenden levők közül.

Vegyünk föl a föld részéről egy kilenczven foknyi hajlást északtól délfelé; mi fog történni akkor?

A jeges tenger felszabadul a jegek ostromzárai alól, helyette azonban befagy a földközi tenger s akkor aztán ott ülhet Anglia Máltában és Gibráltárban s sütheti a makkot, az uj tengeri út Lapponia és Sibéria kikötői előtt fog elvinni; Algirban legfeljebb czethalászat és tengeri fóka fogdosásnak lehet díszleni.

Hát Siberia? Kennst du das Land, wo die Zitronen blühen? Ezt fogják mondani Sibériáról, s az angol lordok és myladyk ezentúl nem Olaszországba, hanem Sibériába járnak a pénzüket elkölteni. Sibériába száműzetni annyit fog tenni, mint a paradicsomba eljutni.

Mi még csak megélünk valahogy, olyanforma ég alá jutván, mint most uj Seeland, murmutér-vadászattól; de mi lesz Olaszországgal? de mi Törökországgal? Hogy fogják az európai nagyhatalmak fentartani a status quot, olyan országokban, a hol örök a hó, kemence pedig nincsen? Egyáltalában mit fognak akkor *keleti kérdésnek* nevezni, a mivel a diplomaták egymást ijesztgessék? Hová kell akkor a nyugoti civilisatióknak irányozni lépteit, ha azt nem akarja, hogy a sárcezipője ott vesszen a hóban?

Továbbá: — mi lesz a néger-rabszolga-kérdésből? Afrika tösgyökeres feketéi az aequator alul egyszerre a déli sark alá jutnak: mire az európai diplomacia egy-néhány millió bundával interveniálhatna náluk, akkorra ők megfagnak. Erről szó sincs.

Hová jut ezáltal a cukortermelés?

E kérdésnek kétféle megoldása van s minden a conjuncturák alakulásától függ; tudnillik vagy az aequatori hőség alá jutandó muszkák lesznek a nap befolyása által feketék s akkor ők liferálhatják az amerikai szabadstatusoknak az eddigi rabszolga-contingenst, vagy pedig megmaradnak fehérnek s akkor a cukor lesz feketébb. — Már vagy az egyik, vagy a másik calamitás-

hoz hozzá kell szoknunk, mert egyéb expedienst erre nézve nem találunk.

Hogy Oroszország századokkal előreszámitó politikája ez eventualitást örökösen szemé előtt tartja, az úgy hiszszük, minden világosan látó politikus szeméi előtt tisztán áll; különben minek szerezne össze mind a három világrészben eső valamennyi északi terméketlen tartományt, ha csak nem biztos előrelátásából ezen nagyszerű világegyesítésnek.

De mi fog történni akkor, kérdezhetik olvasóink, ha, a mi szintén valószínű, az üstökös által történhető rántás következtében a föld csak ugyan megteszi a kívánt 90 fok elhajlást, hanem a mellett megtartja eddigi sarkait s nem kezd *uj tengely-körű forgást?*

Megvalljuk, hogy itt már kezd a föld lábaink alól elveszni, mert ez már annyira bonyolódott kérdés, hogy előleges megoldása határos a lehetetlenséggel. Ugyan is: a mondott esetben a föld egyik része állandóul a nap felé volna fordulva, a másik pedig állandóul elfordulva tőle, az egyik hemisphaeriumon mindig nappal volna, a másikon mindig éjszaka. Az elsőbb tartományokban mikor alunnának a tyukok és az emberek, mikor gyujtanák meg a lámpásokat? csupán csak az aequator szélén lakók tehetnék azt a luxust, hogy napra átjönnének a föld egyik oldalára, éjszakára visszamennének a másikkra s ilyenformán ismét szabad tetszésöktől függene meghatározni, milyen hosszú legyen a nap és az éjszaka? s a hogy vannak mostan angol mérföldek, német mérföldek, magyar mérföldek, aként mondanók, hogy egy angol nap alatt, egy német, vagy egy magyar nap alatt történik ennyi és ennyi munka.

Oroszországra nézve már itt veszedelmesebb chanceok állanak; mert meglehet, hogy ő marad a föld napos felén, s akkor neki áll a világ! de viszont az is meglehet, hogy az árnyékos felére talál esni s akkor aztán igazán jozszakát neki!

Mindezek elég okot szolgáltatnak arra, hogy a jövődőkbe mélyebben látó szellemek méltó aggodalmait felköltsek s részünkről a mennyire örülünk, hogy e fontos kérdést legelőször lehattunk szerencsések megpendíteni, annyira reméljük, hogy az európai bölcs és gondos diplomacia igénytelen nézeteink szavát nem hagyandja a pusztában elenyészni, hanem elég jókor gondoskodand bizonyos accidentalis eventualitások praevenálására expedienst inventiónálni.

Kérem a kezét.

Egy fényes polgári bál alkalmával a francia négyes javába folyik.

Egy kalandhős, egy fiatal most először föllépő falusi ártatlansággal tánczol, a végső alakzat (figur) alkalmával, szól szokott hódító modorában uracsunk:

— Imádott nagysám, kérhetem a boldoggá teendő kezét.

— Kezem — szól remegve a hölgy — már én . . . én . . . rég . . . elvagyok jegyezve.

K. D.

Anagrammák.

Valaki azt a mulatságot szerezte magának, hogy ebből a névből **Kakas Márton** anagrammákat csinált. Ha már megtette ezt a fáradságot, ne küzdött légyen hiába, adjuk ki szegénynek. Itt van belőle vagy két tucat. Tehát: 1. **Makats Orkán** (ezt ugyan csak magasan kezdte). 2. **Tormának Kas**. 3. **Máskor kanta** (ez jó csillagzat). 4. **Matska rákon**. (be furcsa!) 5. **S torkán a mak**. 6. **Rokkan Tamás**. (Gonosz elferdítés!) 7. **S tarka mokán**. 8. **Kántor kamas** (ebből épen csak egy Z hiányzik, hogy értelme legyen). 9. **Markos kánta** (hát még mi nem?) 10. **S kantár koma**. 11. **Sakk mat Áron** (óh! ez még a leggonoszabb). 12. **Makk a rátson**. 13. **Kantsóm árka** (Szép tisztelet!) 14. **Tarkó másnak**. 15. **A Tsonka Márk**. 16. **Társa makkon** (köszönöm a barátságot). 17. **Ma Kkarátson**. (De már ez elbicsaklott.) 18. **Korán makats**. 19. **Makkos tanár**. 20. **Más kartonka**. 21. **Maskarán tok**. 22. **Karos mátká** (de már arra vének vagyunk). 23. **Marka Kátson**. 24. **Sonkákat mar**. (Már ez tetszik). 25. **Tsóknak mára** (no ez a legjobb: ne menjünk tovább).

Ilyen mulatság is van a világon.

Erős lélek.

Egy cigányt valami érdeméért két évi börtönre ítelt a törvényszék; azalatt a mig ítéletét s büntetteit felolvasák, a delinquens szünetlen egy félre eső szögletbe nézett. Az ítélet kimondása után kérdé tőle az elnök:

— Értette-e, miszerint egy évi fogságra van ítélve?

— Ugyan kihrem nagyságos uraim — felelt nyugodtan a cigány — szabad azst a sivar véget felvennem ott a sögletbe?

A leleményes számvető.

Nem régiben az Y-i iskolában exámen tartatván, a községi és egyházi előljárók és szülők jelenlétében az ottani rektor legelőször is egyik nagyreményű növendékének akarta nagy számtani jártasságát bemutatni, mi okból hozzá ezen kérdést intézte:

— No édes fiam, mond meg nekem, van-e apádnak ökre?

- Hát...
- Hány?
- Négy.
- Lovai is vannak?
- Hát.
- Hány?
- Három...
- Disznója is van?
- Hát.

- Hány?
- Az is három.
- Hát most mennyi ez mindössze?
- Tíz.
- Nohát édes fiam, ha ezeket mind elveszik, mi marad akkor?
- Akkor még marad egy csikó.

Hát én veréb vagyok?

A napokban meg néztem b. Sina issaszegi gözcséplőgépet, s ott egy oly jelenetnek valék tanuja, melyet méltónak tartok, hogy más ember is tudja.

Esti hat óra lévén, kezdték már a munkát abba-hagyni s a gépről egyetmást leszedni. A cséplőgép tetejében volt egynehány ember, kik a kéréket szokták belerakni s elrendezni. Egyike ezen munkásoknak, egy ügyetlen tót, midőn még a gép folyton sebes mozgásban volt — egy kezében lévő vasrudat a gépnek egyik kerek üregébe ejtett. Képzeltetni, mily rémület szállt meg mindnyájunkat egy pillanatra, mialatt azonban egyike a munkásoknak, egy magyar béres, villámgyorsasággal benyúlt a kerek közé és kikapta a veszélyt okozhatott rúdat. — A masinista fölindulásában őt kezdte szidni, erőteljes dictióban bizonyítgatván neki, hogy most köszönje Istennek, hogy agyon nem ütötte az a rúd. A szidalmazott emberke pedig oda fordul, s azt mondja nagy nyugodtan:

— *Hát veréb vagyok én?*

V.

Borkorcsolyák.

— No Mihály — így szólítá meg a gazda a tanyáról hazatérő béresét: — kimehetnek-e már a marhák az istállóból, most szép napos idő jár?

- Ki biz' azok, nemzetes uram — felel rá az öreg.
- No hát úgy majd holnap magam is kimegyek.

Az utczakomissáros horkolva találja a kiállított strázsát, elkezdi irgalmatlanul czibálni:

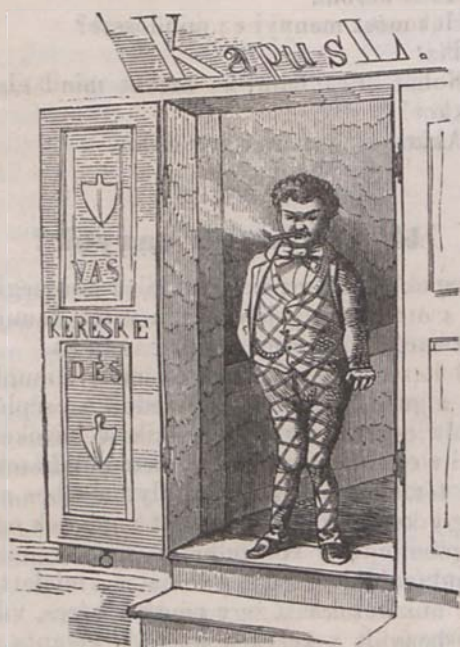
— Hát kend ilyen amolyan gézengúz, még aludni mer, holott éberszemekkel kellene őrködni a polgárok vagyonszertossága fölött, ilyen haszontalan munkával lopja kend a — — sötét éjszakát!!

— Ugyan ne izéljen már komiszáros uram! már hogy volna ez haszontalan munka, hát nem látja, hogy jó példát mutatok az éjjeli csavargóknak, hogy mire kell használni az éjszakát; — igazolta magát az éji őr.

A 11-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Nagyon könnyű megfejteni.“
(Nagy O-n köny' ümeg fej T n . i.)

Gonosz alternativa.

— No ha még sokáig így megy a gschäft, vagy engem zárnak be, vagy én zárom be a boltot.

Legtitkosabb hírek:

a miket nagyító üveg nélkül olvasni sem lehet.

(A londoni tudóstársaság philológiai osztályában a magyar nyelvről tartatnak előadások: legközelebb ez a szó tárgyalatott: „to be“ (lenni). Tehát annyit már tudnak felőlünk, hogy „vagyunk.“)

(Stambulban egy basa öcsésére kísült, hogy a sógora feleségén, leányán és szobaleányán kívül még egy tucsat örmény és görög kisasszonyt eltérített a felebaráti szeretet ösvényére s ennek következtében a fiatal don Juannak szokni kellett Romlik az ozman erkölcs! Más időben egy characteres török ifju nem jött volna zavarba, hanem feleségül vette volna mind a tizenötöt.)

(Bizonyos tengeri utazók azt a fontos felfedezést teszik, hogy a víznek nem csak gorenájája nincs, de ugyanott pölytáját sem lehet minden szegleten találni.)

(Stambulban a magas kapu elhatározta, hogy ezentul hátulról ajtócskának fogja magát nevezni, akkor talán többre megy.)

(Oroszországban még mindig nem tudják, hogy eltegyék-e az idej jeget jövő esztendőre, vagy pedig elhagyják olvadni?)

(A török szultán sokat prűszköl újabb időkben, és senki sem kívánja: „kedves egészségére.“)

(Kakas Márton buzgó törekvéseiért, elismerésül e napokban egy teljesen felszerelt ágyút és munitió-szekeret kapott — sőbul.)

Mi az az amendement?

Egy szorgalmas hirlapolyvasó, ki sokszor olvasta már ezt a szót *amendement*, végre megkérdezte egy fiatal diák öcsésétől, a ki francia nyelv tanulás hirében állt előtte; mi a csoda az az „amendement?“

— Keserű mandula.

Szaktudományi kérdés.

Miért fél a nyúl a fehér agártól jobban, mint a más színűtől?

(Megfejtése a jövő számban: — hozzá szólhatnak a hazai sport és vadászat kedvelői és szaktudósai.)

R é b u s z.

(Megfejtése a jövő számban.)

Szerkesztői sub rosa.

— Nostradamus. A föld növekedő súlya helyén lesz itt. Crinolinok dalok: kezdenek már a divatból kimenni. Kolozsvár. A három rébusz mind nagyon ártatlan: kell azokban is valami tréfnak lenni. Szobra. Azok a rébuszok csak olyan összefüggésben vannak a megfejtéseikkel, mintha mi önnök válaszul egy szál spenótot küldenénk, s ez azt jelentené, hogy „nem kell.“ — M. Kászonyra. Önnök költeményeiben sok eredetiség van, például azt senki sem tagadhatja el, hogy e néhány sor igen sajátzerű eszmejárást tolmácsol: „Oh milyen rózsapír fűt-fénynyel a föld rétegén, s tündöklő erőt szór kékthimző kárpit szőnyegén. Rajt kényben olvadék! Tán az ég gyöngye billenti rám jövő fátyolán Létvirányt, Olymp sugárinál felhő sátorán, Rényviláginak berkek rózsája, Mennyei tündérek üdvházaja, Mert irányt szunnyadék.“ hanem nekünk még is

úgy tetszik, hogy hasonló tárgyú költemények inkább helyükön volnának valami más lapban. Paprika Pál, hőbortos absurdum. — Turpásztói tűzok nem jól nézte meg a dolgot; öt (5) kijött már a hét közül; nem egy: négyet valahogy nem vett észre: az ujabbakat is közöljük. Czerko Gyuro. Nagyon jók. — N. S. annyit tesz, hogy nem ér semmit. Balmaz-Ujvárosra. Küldöm már a csizmadíát, talán már *megy is*. — Csákvárra. Jó lesz az a válogatni való, de ne egyesével küldje. Arad B. J. Akad közte. Arad. Duda szerzőjének. Megy már a Duda. Kondor Nácsi megszólalhat. Paprika Péter elmehet. Egerbe K. I. úrnak, a küldeményt köszönjük. — Törvényszéki jelenetek K—tól, jók, rébuszok nem jók. B. Árpád. Egyik ér valamit. Balaton. Némi-némi érdeke van. B. J. Nagyon ismeretes történetkék azok.

Felélős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)